

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

21. Pf. 21.302/2016/17.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth László ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Zrt. Jogi Igazgatósága (képviselésében: dr. Bihary László jogtanácsos) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perben a Fővárosi Törvényszék 2016. február 26. napján kelt 25.P./P.I.28.637/2005/177. számú ítélete ellen a felperes 178. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50 000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, és az államnak felhívásra 2 000 000 (Kétmillió) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasító, és a felperest az alperes részére 750 000 Ft perköltség, míg az állam részére, felhívásra 1 500 000 Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésére kötelező, fellebbezett ítéletében a tényállást alapvetően a perben becsatolt okiratok és a felek egymás által nem vitatott előadása alapján állapította meg.

Eszerint az 1986. év óta egyéni vállalkozóként tevékenykedő felperes az 1990-es évek elejétől kezdődően tűzifa és kandallófa exportálására irányuló tevékenységet folytatott. Ennek érdekében 1992. évtől kezdődően eleinte határozott időre szóló területbérleti szerződést kötött az alperessel, mint a vasútállomás fenntartójával a M. vasútállomás területén a IV. (csonka) vágány melletti 200 m²-es burkolatlan földterületre, amelyet a határidő lejártakor a felek megújítottak. Utóbb kötötték meg a .../1993. és a .../1997. számú, határozatlan időre szóló, összesen immár 500 m² burkolatlan területre vonatkozó bérleti szerződést. A bérelt területen a felperes a hozzá beszállított dorongfát gépi úton méretre fűrészelte, felhasogatta, majd a kiépített futószalagos rendszerrel az aprított fát vagonokba helyezte, és vasúton főleg O.-ba exportálta.

A szerződések szerint mind a bérlő, mind a bérbeadó jogosult volt a szerződést bármikor, indokolás nélkül, írásban felmondani.

Az alperes képviselésében a M. állomásfőnök az 1998. december 7. napján kelt levelével felmondta a .../1993., illetve a .../1997. számú szerződéseket 2000. január 1. napjára. A felperes panasza alapján az alperes visszavonta a szerződést felmondó nyilatkozatát, és 1999. január 12. napján - 1999. január 1. napjára visszamenő hatállyal - új bérleti szerződést kötött a felperessel a

vasútállomás IV. vágánya és a homlokrakodó közötti, összesen 550 m²-es burkolatlan területre vonatkozóan, határozatlan időtartamra. A szerződést bármelyik fél bármikor, indokolás nélkül jogosult volt felmondani.

A felperes testvére, P.A. az 1999. április 21. napján megkötött adásvételi szerződéssel megvásárolta a M. vasútállomás közvetlen szomszédságában lévő, ...-i ... helyrajzi számú területet, amelyet térítésmentesen a felperes használatába adott a vállalkozási tevékenysége folytatása céljából. 1999. május 17-én a felperes és a felperes másik testvére, P.M. egymás között 1/2-1/2 arányban megvásárolták a marcali vasútállomással ugyancsak közvetlenül határos, ...-i ... helyrajzi számú területet az előbbivel azonos célból. Mindkét terület megközelíthető volt a közútról is, a két terület közötti ún. „belső” átjárás az alperesi pályaudvar közforgalmú rakterületén keresztül volt lehetséges egy árok felett ívelő hídon keresztül. Ezen a hídon egy vasúti sín pár is húzódott, a hídon közúti járművel csak úgy lehetett áthaladni, hogy a közúti jármű a hídon haladó sín párt keresztezve áthajtott azon, vagy a sínek mellett, azokkal párhuzamosan, de a vasúti talpfákat is érintve közlekedett. Ez az átjáró nem minősült „közúti” átjárónak, hanem csupán a vasúti rakterületen belüli, belső közlekedési átjáró volt.

A felperes rakodógépe, illetve a felperesi területre ki- és beszállítást végző járművek rendszeresen igénybe vették ezt a belső közlekedési átjárót, illetve a csonka vágányt olyan helyeken is keresztezték, ahol nem volt kiépítve erre alkalmas átjáró. Erre, illetve az ettől a magatartástól a jövőbeni tartózkodásra az állomásfőnök szóban, illetve 1999. évtől kezdődően az alperes más alkalmazottai írásban többször is figyelmeztették a felperest, aki ennek ellenére folytatta a jogsértő gyakorlatot.

A felperes nem rendelkezett iparvágány használatára vonatkozó szerződéssel, ennek ellenére az alkalmazottai a perbeli időszakban több esetben engedély, és a vasúti dolgozó felügyelete nélkül elmozgatták az iparvágányra kiállított vasúti kocsikat.

A marcali állomásfőnök az általa észlelt szabálytalanságok miatt 1991. december 1. és 2003. december 31. napja között különböző szakhatóságokhoz (ÁNTSZ, Tűzoltóság, Fogyasztóvédelmi Felügyelőség, Rendőrség, mint szabálysértési hatóság) több alkalommal bejelentést tett, illetve birtokvédelmi eljárást is kezdeményezett a felperessel szemben, valamint a felperesnek a vasúti közlekedés biztonságát veszélyeztető magatartása miatt büntetőfeljelentést is tett.

Ilyen előzmények után az alperes nevében a M. állomásfőnök az 1999. október 11. napján kelt levelével a felperessel kötött bérleti szerződést felmondta, 1999. november 30. napjára. A felperes utóbb, felhívásra visszaadta az alperes részére az általa bérelt területet, vállalkozása főtevékenységét a ...-i ... helyrajzi számú területre helyezte át.

1998. és 2001. év közötti időszakban a felperes évente százas nagyságrendű vagonrendelést továbbított az alperes felé, ezek közül az alperes évente kb. 1 rendelés teljesítését tagadta meg, a 3 éves időszakban 3 vagonrendelést pedig a rendelésben megjelölttől eltérő, másik vágányra igazolt vissza. 1999. augusztus 16. napján az alperes szerelvényt állíttatott a felperes által bérelt terület melletti csonka vágányra, amely átmenetileg akadályozta a felperes futószalagos vagonrakodását.

A felperes és az alperes képviselőiben a M. Zrt. P.-i Területi Igazgatósága Vasútbiztonsági és Védelmi Osztálya munkatársai 2000. december 12-én közös bejárást tartottak a M. pályaudvar területén, amelynek eredményeként a Vasútbiztonsági Osztály elrendelte a pályaudvar és a M. helyrajzi számú ingatlan közötti híd betonoszlopokkal való lezárását, ezzel megszüntette a hídon fekvő csonka vágányon átvezető üzemi átjárót. A 2000. december 14-én elhelyezett betonoszlopokat rövid idő elteltével ismeretlen személy eltávolította.

Az átjárás megszüntetése érdekében a M. állomásfőnök már korábban is a csonka vágány átjáróban lévő részére vasúti kocsit állíttatott, az alperes pedig 2002 áprilisában kerítést építtetett a pályaudvarnak a ... helyrajzi számú ingatlannal közös határvonalára.

A felperes 1999. évtől kezdődően fokozatosan áttért a közúti árufuvarozásra, kezdetben közúti bérfuvaroztatással, majd utóbb saját járműveivel exportálta a faárut. 1999. szeptemberében lízingszerződést kötött egy Scania nyergesvontatóra, majd félpótkocsit is vásárolt.

A perbeli időszakban (1999. december 1. és 2003. december 31. közötti időszak) a közúti árufuvarozás fajlagosan kb. ötször drágább és lényegesen lassabb is volt a vasúti árufuvarozásnál, a szállítóeszköz változása miatt a felperes áttért az ún. palettás fa szállítására.

A felperesnek a fenti tényállás alapján az alperestől különböző más személyekkel, mint alperesekkel szemben 2003. december 30. napján előterjesztett keresetlevelét a Somogy Megyei Bíróság a 2004. április 29. napján jogerőre emelkedett végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította.

A felperes a 2004. június 22. napján kelt levelében a kártérítési igénye peren kívüli egyezségkötéssel való rendezését kérte a felperes Vezérigazgatóságától, illetve jogi igazgatóságától, kérését az alperes a 2004. július 14-én, valamint 2004. augusztus 12-én kelt leveleiben elutasította.

A Fővárosi Bíróság által a felperes kérelmére Pk.24.181/2005/1. szám alatt kibocsátott fizetési meghagyással szemben előterjesztett kötelezeti ellentmondás alapján perré alakult eljárásban a felperes a többször módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 20 000 000 Ft vagyoni, és 5 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés, valamint ezen összegek után 2004. január 6. napjától a kifizetés napjáig számított, az rPtk. 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat, és részletesen kimutatott perköltsége megfizetésére.

Kártérítési követelését részben a perbeli bérleti szerződéseknek, részben az egyedi árufuvarozási szerződéseknek az alperes általi megszegésére, részben pedig az alperes szerződésen kívüli károkozására alapította. Nevesítette az alperes károkozó magatartásait, amelyek:

1. A M. állomásfőnök, mint az alperes munkavállalója 1998. december 7-én jogellenesen felmondta a felek közötti bérleti szerződést.
2. Az alperes 1998. augusztus 16-án vagonokkal lezárta a felperes által használt átjárót, ezáltal akadályozta a felperes tevékenységét.
3. Az alperes 1999. szeptember 8. napján feljelentést tett a felperessel szemben a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény miatt.
4. Az alperes 1999. szeptember 13-án a bérleti szerződés felperesre nézve hátrányos módosítását indítványozta.
5. Az alperes 1999. október 14. napján azonnali hatállyal felmondta a felperessel kötött bérleti szerződést.
6. Az alperes birtokvédelmi eljárást kezdeményezett a M. Város Önkormányzata előtt a felperessel szemben.
7. Az alperes ismételt feljelentette 2000. szeptember 4. napján a felperest a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény miatt.
8. Az alperes a felperes vagonrendelését több alkalommal olyan helyre igazolta vissza, ahol a felperes nem tudta felpakolni az árut.
9. Az alperes 2000. december 14. napján lezárta betonlapokkal a vasúti átjárót.
10. Az alperes 2002. április 25. napján kerítést épített ki a vasútállomás és a ... helyrajzi számú ingatlanterület közé.
11. Az alperes 2003. tavaszán bejelentette a felperes tevékenységét az Országos Munkaügyi Felügyelőségen.
12. 2003. december 16. napján az alperes kezdeményezése alapján vizsgálat indult a felperessel szemben a Fogasztóvédelmi Főfelügyelőségen.

A felperes előadta, hogy 1996-1998 között a vállalkozásából származó jövedelme szinte évenként megduplázódott, export forgalma jelentősen nőtt. Az alperes károkozó magatartása vetett véget

ennek a folyamatnak, és megakadályozta, hogy a felperes kisvállalkozóból közép vállalkozóvá fejlődjön.

Az alperes jogellenes, károkozó magatartásával okozati összefüggésben keletkezett vagyoni kára egyrészt a nyergesvontató 20 608 455 Ft összegű lízingdíjából és az ahhoz kapcsolódó, összesen 211 901 Ft járulékos költségből, a félpótkocsi 2 740 093 Ft vételárából, egy nyergesvontató 324 900 Ft összegű bérleti díjából, egy targonca 220 000 Ft bérleti díjából, a marcali 103. helyrajzi számú ingatlan 650 000 Ft összegű vételárából, és a marcali 91. helyrajzi számú ingatlan bérleti díjából, valamint abból a több mint 25 000 000 Ft-os többletköltségből áll, ami 1998. január 1. és 2002. december 31. napja közötti időszakban a közúti áru fuvarozásra történő áttérésből keletkezett. Ezentúl állítása szerint több mint 30 000 000 Ft haszna maradt el. Mindezekből a kárösszegekből azonban a perben csupán 20 000 000 Ft-ot érvényesített.

Nem vagyoni kártérítési igényeként 3 000 000 Ft-ot a vállalkozási tevékenysége ellehetetlenülése miatt, 1 000 000 Ft-ot egészségügyi állapotromlása okából, míg további 1 000 000 Ft-ot a jóhírnevének az ellene indított büntető- és közigazgatási hatósági eljárások miatti sérelmére hivatkozva jelölt meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott a felperesi kereset elévülésére, illetve arra is, hogy az alperes, valamint annak munkavállalója nem tanúsított jogellenes magatartást, a felperesnek nem okozott kárt, a felperes nem bizonyította a kár bekövetkezését.

Perköltségigényt is érvényesített.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

Részletesen számba vette, hogy a perbeli tényállást mely okirati bizonyítékok, illetve tanúvallomások alapján állapította meg, és indokát adta annak, hogy a felperes által 177/F/1. szám alatt - elkésztett - becsatolt okiratok figyelembevételét miért mellőzte.

Az rPtk. 339. § (1), 318. § (1) és 340. § (1) bekezdéseinek együttes értelmezésével, a perbeli adatok alapján megállapította, hogy a felperes által hivatkozott, jogellenesnek tartott alperesi magatartások nem fosztották meg a felperest a vasúti szállítás lehetőségétől, legfeljebb annak a felperes számára legkényelmesebb, megszokott módjától. Azt a felperes sem vitatta, hogy a bérleti jogviszony fennállása alatt megszokott módtól eltérő, más módon is biztosíthatta volna azt, hogy az árut a vagonokba átrakodja. Ehelyett azonban a felperes azt választotta, hogy áttér a közúti áru fuvarozásra, ez a döntése azonban nem felelt meg a józan ész és a gazdaságosság követelményének, ami azt is jelenti, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettsége körében nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt, ezért az rPtk. 340. § (1) bekezdése szerint nem igényelheti vagyoni kára megtérítését.

Miután az elsőfokú bíróság a felperes követelésének jogalapját nem találta megállapíthatónak, ezért az összecszerűség körében nem is vett fel további bizonyítást.

A fenti indokokra tekintettel a felperesnek a vagyoni kár bekövetkezésével okozati összefüggésben állított nem vagyoni kárára alapított igénye sem lehetett alapos, mivel a nem vagyoni kártérítési követelést megalapozó hivatkozásai nem alperes terhére rótt egyes magatartásokkal, hanem a felperesnek a profilváltásról hozott döntésével, annak gazdasági következményeivel álltak okozati kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy mivel a felperes az igényét nem külön-külön az alperes jogsértőnek tartott egyes tevékenységeire alapította, hanem következetesen az általa megjelölt alperesi magatartások együttes hatásaként előállt kárára hivatkozott, ezért arra nézve nem is ajánlott fel bizonyítást, hogy az egyes elkülönült alperesi magatartások esetlegesen milyen összegű kárt okoztak neki. Így az elsőfokú bíróság sem értékelhette külön-külön az egyes alperesi magatartások károkozó hatását, az általuk esetlegesen okozott kár összecszerűségét.

A felperes összesen nyolc, a perbeli időszakban az alperes által ellene kezdeményezett eljárást jelölt meg, amelyek közül az elsőfokú bíróság a birtokvédelmi eljárás megindítását indokoltnak találta, és megállapította azt is, hogy a büntetőeljárás kezdeményezése is megalapozott volt, mivel a bíróság az amiatt indult büntetőeljárásban a felperesi alkalmazottak felelősségét megállapította, őket megrovásban részesítette.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a bérleti szerződés szerint az alperes bármikor, indokolás nélkül jogosult volt a bérleti szerződés felmondására, és mivel a felperes sorozatos szabálytalanságai bizonyítottak, az alperes felmondása nem ütközött a joggal való visszaélés tilalmába sem.

Kifejtette azt is, hogy a vállalkozói léttel együtt járó kényelmetlenségnek minősülnek az üzlet- és versenytársak által a különböző hatóságoknál tett bejelentések, ezeket a vállalkozó túrni köteles, emiatt nem vagyoni kártérítési igényt nem támaszthat, különösen arra tekintettel, hogy a perbeli be- és feljelentések részben alaposak is voltak, tárgyuknál és jellegükénél fogva pedig csak csekély mértékben voltak alkalmasak a jóhírnév sérelmének okozására.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy részben alaposnak találta az alperes elévülési kifogását is.

A perbeli igények elévülését a felperesnek az alpereshez címzett, kártérítési igényét bejelentő, és a peren kívüli egyezségkötésre felhívó levele - annak hatályosulása időpontjában - megszakította. Ez az időpont legkésőbb az alperes első válaszevele keltének az időpontja, 2004. július 14. napja. Az e napot 5 évvel megelőzően, 1999. július 14. napja előtt esedékessé vált igények ezért már elévültek.

A pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltsége, valamint az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték felhívásra történő megfizetésére.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte, mivel álláspontja szerint az elsőfokú határozat eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is törvénytörő, érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

Súlyos és lényeges eljárásjogi szabálysértésnek tartotta azt, hogy egy már betárgyalt ügyet az OBH Elnökének utasítása alapján egy alacsonyabb hatáskörű bíróságra szignáltak át, ahol az új bíró nem tudott megismerni sem a per ténybeli alapjával, sem annak jogi hátterével, és az eljárás eddigi tényeit teljesen más mederbe helyezte. Az eljárás törvényes bíró hiányában folyt le, ami az elsőfokú ítélet abszolút hatályon kívül helyezését indokolja, azonban arra az esetre, ha az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú határozat mégis alkalmas lenne az érdemi felülbírálatra, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a kereseti kérelme szerinti marasztalását, és 1 500 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Az elsőfokú eljárásban lefolytatott szakértői bizonyítás adataiból a felperest elmaradt haszonként ért kár, mint vagyoni kár-rész iránti igényét már nem kívánja érvényesíteni pergazdaságossági szempontból, arra tekintettel, hogy a szakértő által már megállapított egyéb kártételeknek is csak egy hányadát érvényesítette a keresetében, az általa igényelt összeget pedig a szakértők többszörösen igazolták.

Vitatta az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes elévülési kifogását részben alaposnak tekintő érvelést. Állította, hogy a felperes annyiszor szólította fel az alperest, hogy szóba sem jöhetett volna az elévülés kérdésének a vizsgálata. A perbeli jogvitát a régi Ptk. alapján kellett a bíróságnak elbírálnia.

Előadta, hogy a perben eljáró első két bíró megvizsgálta az elévülés kérdését, és úgy ítélte meg, hogy annak bekövetkezése nem állapítható meg, a per érdemi tárgyalásának van helye. Hivatkozott a felperes 2007. június 3. napján kelt előkészítő iratában kifejtettekre.

Állította, hogy a 2003 decemberében történt kereset előterjesztését megelőzően többször (1998-ban, 1999-ben, 2000-ben) is felszólította az alperest, amely felszólítások, panaszok mind megszakították

az igénye elévülését. Ezt bizonyítja a dr. M. - M. fb.-tag - 2001. május 10. napján lefolytatott vizsgálódásáról készült feljegyzés is.

Álláspontja szerint a M. állomásfőnök legelső törvénysértő aktusa 1998. december 7. napján kelt, ennek jogsértő jellegét K. úr elismerte az 1999. január 29-én kelt levelében, azaz ekkor újrakezdődött az elévülés.

A felperes 1998 után az alperes minden sérelmes magatartását nyomban megkifogásolta, a számtalan felperesi felszólítás mindig megszakította az elévülést. Hangsúlyozta, hogy a felperes az rPtk. 340. §-a szerint járt el, állandó küzdelemben állt Molnár Ferencnével.

Utalt arra, hogy amit az elsőfokú bíróság elkésett iratcsatolásnak minősített, az csupán a korábban benyújtott felperesi beadványoknak a perbe belépett új bíró számára készített kivonatos összegzése volt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperesnek a bérleménye melletti iparvágány használatára vonatkozó jogát. Állította, hogy a felperes tevékenységéhez hozzátartozott a vagonmozgatás, amelyhez a felperes rendelkezett a kellő szakmai gyakorlattal.

Rámutatott, hogy írásbeli iparvágány használati szerződés birtokában a fuvaroztató feladata a kocsik mozgatása is a VÁSZ rendelkezései szerint. A felperes pedig évtizedek óta bérleti szerződéssel rendelkezett az iparvágány melletti területre vonatkozóan.

Iratellenesnek tartotta az ítélet indokolásában a Pintér Magdolna szakvéleményével, a büntetőeljárásról és a birtokháborítási eljárásról kapcsolatban kifejtetteket is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazta pontosan azt, hogy a felperes egyéni vállalkozóként tűzifa kereskedelemmel foglalkozott, 1996-1998-as években kizárólag vasúti áru fuvarozással értékesítette a faárut O.-ba. A bérleti szerződés tehát feltétele volt a fuvarozási szerződésnek.

A M. állomásfőnök 1998. december 7. napján jogellenesen felmondta 1999. január 1-jei hatállyal a bérleti szerződét (a felmondás jogellenességét az alperes 1999. január 29. napján állapította meg), és ezt követően, 1998. december 11. napján indoklás nélkül visszautasította a felperes vagonrendelését. A szállítmányozóként közreműködő MP és az alperes P.-i Igazgatóságának a közbenjárására 1999. január 12-én a felek ismételten bérleti szerződét kötöttek.

A felperes kárenyhítési kötelezettségéből kifolyólag vásárolta meg az iparvágányhoz közeli területeket. Közben, 1999 márciusától az alperes feljelentései alapján különböző vizsgálatok folytak a felperessel szemben, az alperes a VÁSZ 5. számú melléklet 11.4. pontjába ütközően a felperes bérleménye melletti iparvágányra üres vasúti kocsikat állíttatott több esetben (így például 1999. augusztus 16. napján is) annak érdekében, hogy akadályozza a felperest a bérlemény használatában.

Idézte több, az alperes feljelentése alapján indult nyomozati eljárás irataiban írtakat.

Előadta, hogy 1999. szeptember 13. napján az alperes a felek közötti bérleti szerződést a felperes által teljesíthetetlen, irracionális feltételekkel akarta kiegészíteni, amelyeket a felperes nem tudott vállalni. Ezt követően került sor 1999. október 11. napján a bérleti szerződés felmondására 1999. november 30-ai hatállyal.

Hivatkozott arra, hogy a VÁSZ 10. § (2) bekezdésének megfelelően az állomások közlekedési rendjét a M. F.2. számú Forgalmi Utasítása és a helyi Állomási Végrehajtási Utasítás határozta meg, azok azonban nem tartalmaztak tiltó rendelkezéseket az útátjárók tekintetében. Az állomásfőnök a Pintér Magdolna szakvéleményében kifejtettekkel ellentétesen minősítette „nem engedélyezett irány” a felperesnek a vasúti átjárón és a hídon való átjárását, akadályozta azt vasúti kocsik, illetve betonoszlopok leállításával, és hamisan vádolta meg a felperest a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény elkövetésével.

Hivatkozott a 2000. szeptember 4-én indult büntetőeljárásban keletkezett 3.B.1278/2001/13. számú határozatban írtakra, amelyek igazolják, hogy az alperes jogellenes magatartása következményeként mozdította el a felperes a munkavégzést akadályozó szerelvényt.

Sérelmezte az alperesnek azt az intézkedését is, amellyel 2000. szeptember 11-én előjegyzési könyvet vezetett be.

Ugyancsak sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete egyáltalán nem értékelte a P.M. igazságügyi szakértő szakvéleményében írtakat, amelyek azt igazolták, hogy nem volt semmilyen vasútbiztonság technikai indoka a vasúti átjárók lezárásnak, megszüntetésének. Azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság konkrét bizonyíték híján, mérlegeléssel tulajdonította a felperesnek, illetve a felperes érdekkörébe tartozó járműveknek a szakértő által tapasztaltakat, holott 1998 évtől az alperessel 34 fuvaroztató került kapcsolatba, közülük 10 rendelkezett bérelt területtel.

Állította, hogy az állomásfőnök feljelentése alapján birtokháborítás tárgyában indult eljárás célja is a felperes üzleti ellehetetlenítése volt. A felperes ugyanis a bérleti jogviszony fennállása alatt bármely irányból jogosult volt megközelíteni a bérleményt, vagonfeladás esetén pedig - a bérleti szerződés megkötését követően is - az azt megelőző 2 nappal korábbi időponttól a feladásig szintén jogszerűen tartózkodott a vasútállomás területén a VÁSZ 7. § (1) bekezdés 19.KF.b. pontja szerint, tehát nem követhetett el birtokháborítást. Az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette ítélete tényállásában azt, hogy a felperes birtokháborítást követett el.

Az alperes felróható, károkozó magatartásaként jelölte meg azt is, hogy 2000. szeptember 5-én és 6-án a felperes vagonmegrendelését olyan helyre igazolta vissza, ahol a felperes nem tudott a vagonba bepakolni, és a rakodási időt is olyan időszakban határozta meg, amikor az állomáson szünetelt a rakodás. Az alperes intézkedését semmi nem indokolta, annak célja egyedül a felperes akadályoztatása volt a közjegyzői tanúsítvány által is igazoltan. 2001-2003 évek között is több, alaptalan eljárás indult a felperessel szemben az alperes kezdeményezése alapján.

Hivatkozott arra, hogy az alperes jogellenes magatartása folytán a felperes orvosi kezelésre is szorult, betegségei pszichoszomatikus eredetűek voltak. Ezt bizonyító orvosszakértői vélemény azért nem készült a perben, mert a felperes nem járult hozzá ahhoz, hogy háromféle igazságügyi orvosszakértő is ki legyen jelölve.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes felkérésére dr. T.N. által készített igazságügyi orvosszakértői véleménynek és a perbeli időszakból származó orvosi dokumentációknak az értékelését.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság már döntött mind a kereseti kérelem jogalapjáról, mind a felperes követelésének elévüléséről akkor, amikor a felperes bizonyítási indítványának helyt adva szakértői bizonyítást rendelt el, és akkor is, amikor felhívta a peres feleket arra, hogy kössenek peren kívüli egyezséget.

Ismertette a P.Zs. és V.Jné szakvéleményeinek egyes megállapításait, amelyeket az elsőfokú bíróság teljes mértékben mellőzött döntése meghozatala során. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság 19. sorszámú végzésében írt felhívására igazolta, hogy 2003 decemberében a jelen per alapját is képező cselekmények alapján keresetet terjesztett elő, amely idézés kibocsátása nélkül került elutasításra. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság erre a tényre sem sért ki ítélete indokolásában.

Hangsúlyozta, hogy csak a szakértői véleményben megállapított kártételek (a 4 évben kiesett adózás előtti jövedelem 5 791 229 Ft-os összege, a vállalkozó többlet-ráfordítása 1999-2002 év között 94 707 757 Ft) több mint 100 000 000 Ft kárt jelentenek, amelyhez képest a felperes csak egy jelképes összegben jelölte meg a kereseti követelését.

Utalt arra, hogy a 2006. szeptember 25-ei előkészítő iratában összegezte az alperes jogsértő magatartásait, összesen 30 esetet megjelölve, ezzel szemben az elsőfokú ítélet szerint csupán 5-6 jogsértést nevesített.

Hangsúlyozta, hogy a peres felek közötti jogviszonyra az rPtk. 488. §-a és a vasúti áru fuvarozás speciális szabályai mellett az rPtk. 389. §-a az irányadó.

A másodfokú tárgyaláson harmadlagos fellebbezési kérelemként kérte, hogy az ítélőtábla közbenső ítélettel állapítsa meg a felperesi igény jogalapját, és az elsőfokú bíróságot utasítsa az összecszerűség kérdésében a per folytatására és újabb határozat hozatalára.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A fellebbezés indokait tekintve részben alapos, azonban az elsőfokú ítélet kért megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére nem alkalmas.

Az ítélőtábla elsődlegesen a felperes fellebbezési hivatkozásai közül az elsőfokú ítéletnek a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélküli hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem indokait vizsgálta meg.

A felperes a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata szerint már nem tartotta fenn tartalmilag az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 252. § (1) bekezdése szerinti, ún. „abszolút hatályon kívül helyezési okra” történt hivatkozását, nem vitatta a továbbiakban azt, hogy törvényes bíró bírálta el a keresetét. Fenntartotta azonban azt, az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését megalapozó állítását, miszerint az elsőfokú eljárásban sérült a felperesnek a tisztességes eljáráshoz, a törvényes bírósághoz és a pártatlan ítélkezéshez fűződő alkotmányos joga.

A jelen perben utoljára 2015. szeptemberében következett be változás az eljáró bíró személyében, ezt követően a tárgyalások a Pesti Központi Kerületi Bíróság (PKKB) épületében kerültek megtartásra. A felperes képviselője ezt a 2015. december 7. napján kelt panaszbeadványában sérelmezte.

Az elsőfokú bíróság az eljáró bíró személyének a megváltozását, annak indokait a 169. sorszámú végzéséhez mellékelte tájékoztatásban közölte a felekkel.

Az ítélőtábla megkeresésére a PKKB Elnöke a 2017. május 26. napján kelt levelében az elsőfokú bíróság tájékoztatásával egyezően közölte azt, hogy a PKKB bírója, dr. K.Z. 2015. szeptember 1. napjától 2016. március 31. napjáig, majd 2016. április 1. napjától 2016. december 31-éig terjedő határozott időtartamra a bírák jogállásáról és a javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (Bjt.) 31. §-a alapján ki lett rendelve a Fővárosi Törvényszékre.

A perben tehát nem az ügy lett „áthelyezve egy alacsonyabb rendű bíróságra”, hanem a PKKB bírója - akire az ügyet átszignálták - a Bjt. 31. § (1)-(3) bekezdéseiben szabályozott, törvényes módon lett kirendelve a Fővárosi Törvényszékre. Ott, mint a Fővárosi Törvényszék bírója ítélkezett attól függetlenül, hogy a tárgyalások ezt követően helyileg a PKKB épületében kerültek megtartásra. Az ügyteher egyenletes elosztásának biztosítása érdekében, jogszabályban biztosított lehetőség alapján történt az eljáró bíró kirendelése, annak az eldöntése pedig, hogy a kirendelt bíró új, vagy már folyamatban lévő ügyet kap, az igazgatási vezető diszkrecionális jogkörébe tartozik (a bíróságok ügyviteli szabályairól szóló 14/2002. (VIII.1.) IM rendelet 32. § (1) bekezdése).

A felperes ez okból alaptalanul támadta az elsőfokú bíróság eljárásának a jogszerűségét.

Az elsőfokú bíróság a perbeli tényállást a jogvita elbírálásához szükséges körben, a kellő mélységben feltárta, abból érdemben helyes végkövetkeztetést vont le, döntésének jogi indokaival azonban az ítélőtábla nem értett egyet.

Az elsőfokú bíróság ítélete lényeges, belső ellentmondásokkal terhelt, ezért az ítélőtáblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy ezek kiküszöbölhetők-e a másodfokú határozatban.

Az elsőfokú bíróság - ítéletének az indokolása szerint - a felperes követelését elsődlegesen arra hivatkozva találta alaptalannak, hogy a felperes nem tett eleget a jelen perben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 340. § (1) bekezdésében előírt kármegelőzési, kárelhárítási kötelezettségének (ítélet 8. oldal utolsó bekezdéstől 9. oldal).

Az elsőfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta azt, hogy az rPtk. 340. § (1) bekezdése szerinti kármegosztást, illetve kizárólagos önhiba megállapíthatósága esetén a károkozó kártérítési felelősségének teljes kizárását megelőzően elsődlegesen abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy a felperes keresetében hivatkozott alperesi magatartások egyáltalán megalapozzák-e az alperesnek az rPtk. 339. §-a szerinti kártérítési felelősségét, azaz jogellenesek-e, az alperesnek felróhatóak-e, és ok-okozati összefüggésben állnak-e a felperes által állított vagyoni és nem vagyoni kára bekövetkezésével.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása 10. oldal 5. bekezdésében megjegyzésként tartalmazta azt is, hogy legalább részben - az 1999. július 14. napja előtt esedékessé vált, ezen túl azonban konkrétan meg nem jelölt igények tekintetében - az alperes elévülési kifogása alapján is helye lett volna a kereset elutasításának.

A Kúria az 5/2014. számú Polgári elvi határozatának (Kúria Pfv.III.21.511/2013.) 24. pontjában kifejtette, hogy a követelés érdemi elbírálását meg kell, hogy előzze annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a követelés elévült-e.

A felperes a keresetében az alperes károkozó magatartásaként első helyen a bérleti szerződés 1998. december 7. napján történt felmondását jelölte meg, utolsó tevékenységként pedig a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség vizsgálatát kezdeményező, 2003. decemberi bejelentését.

A felperes kereseti előadása szerint az alperes cselekményei a felperesnél kárként azt eredményezték, hogy a felperes 1999 áprilisában egy fél pótkocsit vásárolt, targoncát bérelt, 1999. májusában a testvérével közösen megvásárolta a M. ... helyrajzi számú ingatlant, majd 1999. szeptember 9-én lízingszerződést kötött kamionvásárlásra, ezzel fokozatosan átállt a közúti árufuvarozásra. A tevékenysége profiljának megváltozása a nagy összegű kiadások mellett nem hozta a várt eredményt, 1999. évtől kezdve évről-évre kevesebb megrendelést tudott teljesíteni. A lelki nyomás, stressz hatására orvosi kezelésre szorult.

A felperes kereseti előadása szerint tehát az őt ért kár, azaz az alperes magatartásának negatív eredménye utóbb következett be, mint az alperes jogellenes magatartásai egy része, az rPtk. 326. § (1) bekezdése szerint pedig az elévülés a követelés esedékessé válásával - szerződésen kívüli kártérítési követelés esetén a károsodás bekövetkezésével - kezdődik.

Bár a felperes az elsőfokú bíróság felhívására sem jelölte meg külön-külön, hogy az egyes alperesi cselekvésekhez milyen kártételt rendel, ennek ellenére nem mellőzhető a felperes által megjelölt károk bekövetkezési idejének meghatározása az elévülés vizsgálata miatt.

Kárként jelölte meg a felperes az 1999. évben a vállalkozás érdekében eszközölt beruházásait, majd az 1999-2002 évek gazdálkodásának veszteségét, illetve a saját, nem meghatározott időpontban, de a 32. számú előkészítő iratában írtak, illetve a 21.P.28.637/2006/33. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán rögzített nyilatkozata szerint 1999. évben vagy 2000-ben bekövetkezett egészségromlásával összefüggő nem vagyoni kárát.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítettek szerint a 2004. június 22-én kelt levelével fordult kártérítési igénye megtérítése érdekében az alpereshez, ez az igényérvényesítése szakította meg az elévülést. Ezért ezt az időpontot maximum 5 évvel megelőzően bekövetkezett károkra vonatkozóan állapította meg azt, hogy az ezekre alapított felperesi kártérítési igény nem évült el, azon kártételek vonatkozásában pedig, amelyek 5 évnél régebben következtek be, már elévültek.

Az elsőfokú bíróság azonban tévesen foglalt állást ítélete 10. oldal 5. bekezdésében akként, hogy a felperes keresetlevelének idézés kibocsátása nélküli elutasításával zárult eljárás nem volt alkalmas az elévülés félbeszakítására.

A felperes által 2003. december 30. napján M.Fnével szemben előterjesztett, majd utóbb az alperes képviselőjére jogosult szervezeti egységére is kiterjesztett keresetlevelet az elsőfokú bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította, ezt a határozatot a keresetlevellel együtt 2004. április 9. napján vette át az alperes képviselője. A felperes keresetlevelének kézbesítése által az alperes mintegy tudomást

szerzett a felperes vele szembeni igényeiről is, ezért az ítéltábla álláspontja szerint 2004. április 9. napján félbeszakadt a felperes kártérítési igényeinek elévülési ideje.

A felperes azonban arra is hivatkozott, hogy ő folyamatosan kifogásolta az alperes jogellenes magatartásait, tiltakozott azok ellen. Ezek a „felszólításai”, amelyekkel az alperes szerződést szegő magatartását, vagy egyéb, jogellenesnek tartott magatartásait sérelmezte, nem azonosak a kártérítési igénye érvényesítésével, így azok a jelen igény elévülésének megszakítására nem voltak alkalmasak. Mivel azonban a felperes nem tételenként, hanem egy alperesi cselekménysorozat következtében, annak eredményeként őt ért károkra összeszámítva, azok összegét egy „jelképes” kártérítési összegben megjelölve érvényesítette az igényét, ezért a rendelkezésre álló adatok alapján annak egyik tételére sem volt helye az elévülés megállapításának, ezért a felperes keresetét érdemben kellett elbírálnia az elsőfokú bíróságnak.

Miután az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben elbírált, ezért ez okból nem volt helye az elsőfokú eljárás megismétlésének.

Bár az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elsődlegesen az ítéltábla által nem elfogadott jogi indok alapján utasította el, ítélete indokolásában mégis kitért az alperes kártérítési felelőssége megállapításához szükséges egyes feltételek értékelésére, ezért az ítélet érdemben felülbírálható volt.

A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által megjelöltek közül csupán néhány alperesi magatartással kapcsolatban fejtette ki indokait ítélete indokolásában. A felperes a 8. sorszámú előkészítő iratában valóban 1-30. sorszám alatt hivatkozott különböző cselekményekre, ezek közül azonban csupán az 1-20. sorszám alatt feltüntetetteket jelölte meg károkozó alperesi magatartásként, a 21-30. sorszám alattiakat a felperes maga is a saját, kárenyhítési kötelezettsége körében tett intézkedéseiként nevesítette. Az 1-20. sorszám alatt megjelölt magatartások között azonban több nem is olyan magatartásokat tartalmaz, amelyeket a felperes a keresetében valójában sérelmezett. Így például a 2. sorszám alatt az került feltüntetésre, hogy 1999. január 12. napján a MP és a M. P.-i Igazgatóság Árufuvarozási Osztály közbenjárására a bérleti szerződés ismételten megkötésre került, 8. sorszám alatt pedig az, hogy 2000. március 17-ei határozatokkal lezárják a fentebb nevezett ügyeket.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése meghozatalánál kitért a felperes keresetében jelzett valamennyi, jogellenesnek tartott alperesi magatartás vizsgálatára.

A felperes keresetében megjelölt alperesi jogellenes magatartások 3 csoportba sorolhatóak:

A./ A bérleti szerződés két alkalommal történt felmondása, a bérleti szerződés lehetetlen feltételekkel való módosításának kezdeményezése.

B./ Feljelentések, bejelentések különböző hatóságoknál, vizsgálatok kezdeményezése a felperessel szemben.

C./ A felperes vagonrendeléseinek körében tett, a felperes tevékenységét akadályozó, azt ellehetetlenítő intézkedések.

Az A./ csoportba tartozó alperesi magatartások közül a felek közötti bérleti szerződésnek 1998. december 7. napján történt felmondása visszavonásra került, a felek 1999. január 12. napján 1999. január 1. napjára visszamenő hatállyal új bérleti szerződést kötöttek, ezért a felperest ezzel összefüggésben nem érte kár. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a bérleti szerződés 1999. október 11-én történt felmondása a felek közötti szerződés rendelkezései szerint történt, hiszen a szerződések szerint mindkét fél jogosult volt a szerződést bármikor, indokolás nélkül írásban felmondani a felmondást követő hó utolsó napjára. A szerződésmódosításra tett, a felperes által elfogadhatatlan feltételeket tartalmazó javaslat pedig elfogadás hiányában semmilyen joghatást nem gyakorolt a felek jogviszonyára, jogellenes cselekvésnek nem minősíthető.

A B./ csoportba tartozó alperesi magatartásokat is értékelte az elsőfokú bíróság, és kimondta, hogy a gazdasági élet szereplőinek a vállalkozói tevékenységük folytatásával együtt járnak azok a kellemetlenségek, amelyeket a hatóságok hivatalból, vagy harmadik személy bejelentése alapján

lefolytatott vizsgálatai okoznak. Sem az ilyen ellenőrzések lefolytatása, sem azok kezdeményezése nem minősül jogellenesnek, az eljárást kezdeményező személy kártérítési felelőssége megállapítására nem szolgálhat alapként. Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokaival azzal, hogy mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásának 10. oldal 3. bekezdés utolsó mondatának második tagmondatát, miszerint „... azok - tárgyuknál és jellegükénél fogva - pedig a jóhírnév sérelmének okozására egyébként is csak csekély mértékben voltak alkalmasak”.

Ezzel, az ítélet tábla által mellőzni rendelt tagmondatral ellentétes megállapítást tartalmaz ugyanis az indokolása 10. oldal 2. bekezdése, amelyben az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a felperes által hivatkozott, vele szemben lefolytatott hatósági eljárások alperesek általi kezdeményezése nem ad alapot az alperes kártérítésre kötelezésének.

A C./ csoportba tartozó magatartások - bizonyítottságuk esetén - a felperes és az alperes között a felperes vállalkozási tevékenysége keretében létrejött fuvarozási szerződés hibás teljesítésén, ezáltal az alperes szerződésszegésén alapuló igények érvényesítésére adhatnának alapot, a fuvarozási szerződésből eredő igények elévülési idejét azonban az rPtk. 504. § (3) bekezdése 1 évben határozza meg, amely elévülési időn túl érvényesítette a felperes az alperessel szemben ebből eredő igényeit.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság indokolásával (9. oldal 4. bekezdés) abban a kérdésben is, miszerint a felperes keresetében megjelölt alperesi magatartások, és a felperest ért, általa állított vagyoni és nem vagyoni kár bekövetkezése között az ok-okozati összefüggés sem állapítható meg.

A felperes a perben nem bizonyította azt, hogy az alperes megjelölt cselekvései szükségszerűen kikényszerítették azt, hogy tevékenysége profilját megváltoztassa. Ez a profilváltozás járt a felperes számára azzal a vagyoni hátránnyal, hogy bár nagy összegeket investált a közúti áru fuvarozásra való áttérésbe, ez mégsem biztosította számára a korábbi években megszokott nyereséget, gazdálkodása veszteségessé vált.

A saját előadása szerint is az 1998. üzleti évet jelentős gazdasági eredménnyel záró felperesnek saját üzleti, gazdasági döntése volt az, hogy áttér a közúti áru fuvarozásra, holott tisztában volt ennek a döntésének a költségvonzatával, üzleti kockázatával. Az alperesnek az A./ és B./ pontok alá tartozó cselekvései nem voltak a fentebb kifejtettek szerint jogellenesek. A C./ pontos, szerződésszegésként értékelhető tevékenységei alapján pedig a felperes érvényesíthette volna a szerződésszegésen alapuló igényeit az alperessel szemben. Ehelyett a felperes úgy döntött, hogy nem tartja fenn a vállalkozói léttel szükség szerint együtt járó konfliktusos helyzetet, áttér a közúti áru fuvarozásra. A gazdasági, üzleti döntések szükségszerűen magukban hordozzák annak a kockázatát, hogy a döntést hozó személy várákozásai nem teljesülnek, az ebből eredő veszteség megtérítését azonban kártérítésként a döntést hozó nem igényelheti harmadik személytől.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kitért a felperes nem vagyoni kártérítésre irányuló igénye elutasításának indokaira is. Eszerint a felperes által megjelölt alperesi magatartások tárgyát és jellegét nem találta olyan súlyúnak, amelyek alapot adhatnának az alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezésének.

A felperes a nem vagyoni kárát a presztiszesztésére, jó hírneve sérelmére, és az emiatt bekövetkezett egészségromlására hivatkozva állította.

M.-i háziorvosának, dr. B.I.I. tanúnak a M. Városi Bíróságon felvett Pk.50.014/2011/8. számú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomása szerint a felperes egészségi állapotában az 1998 december és 2003 decembere közötti időszakban nem állt be változás, ugyanazok a betegségei voltak, mint korábban. 1997 óta van a felperesnek nyombélfekélye, kizárólag ezzel a betegséggel kellett őt gyógyszeres kezelésben részesíteni.

A háziorvos tanúvallomása tehát nem támasztotta alá a felperesnek az egészségromlására hivatkozva előterjesztett nem vagyoni kára bekövetkezését.

A felperes bizonyítási indítványa alapján az elsőfokú bíróság a 77. sorszámú végzésével elrendelte igazságügyi orvos-, pszichiáter és pszichológus szakértői vélemény beszerzését. A felperes azonban bejelentette, hogy nem vesz részt semmilyen orvosi vizsgálaton, és nem fogad el három különálló

szakvéleményt. Ezt követően, a 93. sorszámú előkészítő iratához mellékelte dr. T.N. sebész, igazságügyi orvostan egészségbiztosítási szakorvos, igazságügyi orvosszakértő által a felperes felkérésére 2012. november 28. napján, a felperes által a rendelkezésére bocsátott orvosi iratok alapján elkészített igazságügyi magánszakértői véleményt.

Azon túl, hogy a fél felkérésére készített magánszakvélemény a fél előadásaként veendő figyelembe a perben, a magánszakvélemény megállapításai sem támasztották alá a felperes állításait.

A háziorvos tanúvallomásaival egyezően tartalmazta azt, hogy a felperesnek 1997. február 13. napjától 2004. április 2-áig fennálltak a fekélyes panaszai, amelyek a betegség jellegénél fogva hullámzó lefolyást mutattak. 1998. december 7. és 2003. december 31-e közti időszakban emellett mellkasi fájdalom és szívritmuszavar is kialakult a felperesnél, emiatt belgyógyászati és kardiológiai kezelés alatt is állt. A szívritmuszavara nem szervi, hanem pszichés tényezőkre vezethető vissza, amelyet okozhattak a sorozatos hatósági eljárások is. Maradandó testi károsodást, egészségromlást azonban a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció alapján a szakértő nem tudott megállapítani.

Ez, a lehetőségeket, feltételezéseket megfogalmazó, a fél saját nyilatkozatának minősülő magánszakértői vélemény ezért nem igazolta a felperes által állított egészségromlásból eredő nem vagyoni kára bekövetkezését. A presztiszesztésére, és a jóhírneve sérelmére vonatkozóan pedig - azon túl, hogy az elsőfokú bíróságnak az ítéletábra által is elfogadott álláspontja szerint a keresetben megjelölt alperesi tevékenységek súlya és jellege ennek megállapítására alapot nem adhatott -, a felperes ezt alátámasztó bizonyítékokat sem jelölt meg.

Az ítéletábra a fentebb kifejtettek szerint ugyan részben elvetette az elsőfokú ítéletnek az elsőfokú bíróság által megjelölt indokait, azt azonban elfogadta, hogy még abban az esetben sem lehetne megállapítani az alperes kártérítési felelősségét, ha megállapítható lenne a felperes által hivatkozott alperesi magatartások jogellenessége, és a felperest ért kár bekövetkezése, mivel a kárfelelősség tényállási elemét képező, a kettő közötti, a kártérítési felelősséget megalapozó, szoros ok-okozati összefüggés nem áll fenn.

Miután a felperes nem bontotta le, nem határozta meg elkülönülten az egyes károkozó magatartásként megjelölt cselekményekkel kapcsolatban álló igényeit, azt, hogy melyik magatartás konkrétan milyen kárt, költséget jelentett a számára, így ezt az összességében megjelölt kárigény vonatkozásában az eljáró bíróságok sem vizsgálhatták meg külön-külön.

Az ítéletábra az indokolás fentebb kifejtett módosításával és kiegészítésével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 78. §-a alapján köteles megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltsége összegét is. Ennek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5)-(6) bekezdései alkalmazásával annak ellenére, hogy a pertárgyérték viszonylag magasabb összegű, de az alperes jogi képviselője által a másodfokú eljárásban kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányban álló 50 000 Ft összegben határozta meg. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy az alperes a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, a másodfokú eljárásban egy 1 oldalas fellebbezési ellenkérelmet, valamint egy pársoros bejelentést terjesztett elő.

A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a fellebbezésén le nem rótt 2 000 000 Ft feljegyzett fellebbezési illetéket is az állam javára, az illetékhivatal külön felhívására.

Debrecen, 2017. június 13.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró